

Александър Дюма

**ПРЕДВОДИТЕЛЯТ
НА ВЪЛЦИТЕ**

София, 2021

Преводът е направен по изданието
Alexandre Dumas
LE MENEUR DE LOUPS

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Недка Капралова, превод, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0869-6

АЛЕКСАНДЪР ДЮМА

ПРЕДВОДИТЕЛЯТ
НА ВЪЛЦИТЕ

Превод от френски
Недка Капралова

Съдържание

Встъпление	7
I Главният вълчар на Негова Светлост.....	31
II Господарят и обушарят	41
III Аньолет	53
IV Черният вълк.....	63
V Споразумението.....	73
VI Косъмът на дявола	83
VII Ратаят от мелницата	93
VIII Желанията на Тибо	103
IX Водачът на вълци.....	111
X Съдия Маглоар	120
XI Давид и Голиат	129
XII Два вълка в кошарата	141
XIII Къде е доказано, че жената говори най-красноречиво само когато мълчи	156
XIV Селска сватба	168
XV Господарят на Вопарфон	178
XVI Слугиня на благородна дама	185
XVII Барон Дьо Мон-Гобер	195
XVIII Смърт и възкресение	204
XIX Кой беше жив, кой беше мъртъв.....	211
XX Точна на срещата.....	220
XXI Духът на злото.....	231
XXII Последното желание на Тибо.....	245
XXIII Годишнината.....	251
XXIV Ожесточен лов	259

Встъпление

I

Няколко думи за Моке и как тази история стана известна на този, който я разказва

Защо през първите двадесет години от моя писателски живот, сиреч от 1827 до 1847 г., животът и спомените ми толкова рядко се връщаха към градчето, където съм роден, към горите край него, към селата наоколо? Защо целият този свят на моята младост ми се струваше изчезнал и сякаш забулен в облак, а бъдещето, към което се бях запътил, ми изглеждаше ясно и бляскаво като онези вълшебни острови, които Колумб и спътниците му помислили за кошници с цветя, плуващи по морето?

Уви! То е, защото през първите двадесет години от живота си човек е воден от надеждата, а през последните двадесет – от действителността.

В деня, когато – като уморен пътник – пусне тоягата си, разхлаби колана и поседне край пътя, човек започва да поглежда към изминатия път и тъй като бъдещето е обвито в мъгла, се вдълбочава в миналото.

И тогава така, както е готов да потъне в пясъчните морета, с изненада вижда как малко по малко, един подир друг по изминатия път се появяват чудни оазиси, потънали в сянка и зеленина, покрай които е преминал не само без да спре, но почти без да ги види.

Толкова бързо вървах по онова време! Толкова бързах да стигна там, където никога никой не стига... до щастието!

И тогава забелязваш, че си бил заслепен и неблагодарен. И си казваш, че ако още веднъж намериш на пътя си такава зелена горичка, ще спреш и ще изкараш там остатъка от живота си – ще опънеш палатката си, за да завършиш дните си там.

Но както тялото не се връща назад, така само паметта извървява това изпълнено с обич пътуване към първите дни: като поклонение, което отива при изворите на живота, също като леките лодки с бели платна, които се плъзгат срещу течението на реките.

После тялото продължава пътя си, но тялото без паметта е като нощ без звезди, като лампа без пламък.

И тогава тялото и паметта следват собствените си пътища, но те са противоположни.

Тялото върви напосоки към неизвестното.

Паметта – светъл блуждаещ огън – прехвърча над следите, оставени по пътя. Само тя е сигурна, че няма да се заблуди.

И после, след всеки посетен оазис, след всеки събран спомен, тя бързо прелита към все по-умореното тяло и – като жужене на пчела, като песен на птица, като ромолене на ручей – му разказва какво е видяла.

А при този разказ очите на пътника се съживяват, устата му се усмихва, лицето му светва.

То е, защото по благоволение на провидението същото това провидение позволява, тъй като той не може да се върне към младостта си, младостта да се върне при него.

И тогава на него му харесва да разказва на висок глас това, което паметта тихичко му казва.

Дали животът е кръгъл като земята? Дали човек го обикаля, без да забележи? Дали колкото повече се доближаваме до гроба, не се приближаваме към люлката си?

II

Не зная, но зная какво ми се случи на мен.

При първото ми спиране по пътя на живота, при първия ми поглед назад най-напред разказах историята на Бернар и на чичо му Бертюлен, после историята на Анж Питу, годеницата му и леля Анжелик, после историята на Консианс Невинния и годеницата му Мариет, после историята на Катрин Блум и отец Ватрен.

Днес ще ви разкажа историята на Тибо – водача на вълци, и на господаря на Вез.

А сега, как се запознах със събитията, които ще представя пред вас?

Ще ви кажа.

Чели ли сте моите „Спомени“ и помните ли оня приятел на баща ми, който се казва Моке?

Ако сте ги чели, сигурно смътно си спомняте този персонаж.

Ако не сте ги чели, то тогава нищо не помните.

Както и да е, независимо дали сте ги чели, или не, важно е да ви представя Моке.

В най-далечните ми спомени, сиреч по времето, когато съм бил на три години, ние тримата – баща ми, майка ми и аз – живеехме в един замък, наречен „Ямите“, разположен на границата на департаментите Ен и Оаз, между Арамон и Лонпре.

Наричаха този малък замък „Ямите“ несъмнено защото беше заобиколен от огромни ровове, пълни с вода.

Не говоря за сестра ми. Тя беше на пансион в Париж и я виждахме за един месец в годината, сиреч през ваканцията.

Освен баща ми, майка ми и мен, обитателите на замъка включваха:

1. Едно дебело черно куче на име Трюфел, което имаше привилегията да е добре дошло навсякъде, а аз можех всеки ден да го яздя.
2. Един градинар на име Пиер, който събираше за мен в градината много жаби и смокове – животни, които приличаха искреното ми любопитство.
3. Един негър – камериер на баща ми, на име Иполит – истински черен Жокрис*, чиято наивност беше станала пословична, и ми се струва, че баща ми го държеше на работа, за да допълва колекцията си от вицове, които успешно да противопоставя на простодушните глупости на Брюне**.
4. Един пазач на име Моке, на когото много се възхищавах, като се има предвид, че всяка вечер той разказваше вели-

---

* Комедиен персонаж, олицетворение на глупавия, непохватен слуга. – Б.пр.

** Вж. моите „Спомени“. – Б.а.

колепни истории за призраци и върколаци – истории, които биваха прекъсвани в момента, в който се появеше генералът (така наричахме баща ми).

5. И накрая, едно момиче – слугиня в кухнята, отговаряща на името Мари.

Тази последната се губи напълно в неясните мъгли на моя живот – това е име, с което чувах да назовават една форма, останала доста неопределена в моето съзнание, но доколкото мога да си спомня, в нея нямаше нищо поетично.

Освен това обект на нашия интерес днес е само Моке.

Да се опитаме да опознаем физическия и нравствения облик на Моке.

III

Моке беше мъж на около четиридесет години, нисък, набит, с широки рамене и яки прасци. Кожата му беше придобила кафяв загар от слънцето, имаше малки проникателни очи, посивяла коса и черни бакенбарди, които се сключваха на шията му.

От дълбините на спомените ми той изплува с тривърхата си шапка, зелено сако със сребърни копчета, панталони от райрано кадифе, големи кожени гамаша, ловджийска чанта на рамо, пушка в ръка и къса лула в устата.

Да се спрем за миг на тази къса лула.

Тази лула се беше превърнала не просто в допълнение на самия Моке, а в негова неделима част.

Никой не можеше да каже, че някога е видял Моке без неговата лула.

Когато – случайно – лулата не беше в устата му, той я държеше в ръка.

Тази лула, предназначена да придружава Моке в най-гъстите шубраци, трябваше да е възможно най-недосегаема за твърдите предмети, които можеха да доведат до унищожаването ѝ.

Защото за него съсипването, унищожаването на една добре опушена лула беше загуба, която само годините можеха да излекуват.